Ч. 72. Четвер 14 (1) цьвітня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї парляментарної. — Німецкий мінїстер земляк. — Ірляндский рух.

„Korresp. Zentrum“ доносить, що на нинїшній конференциї представить бар. Бінерт славяньскій Унїї програму праць парляментарних і предложить принятє того пляну. Становище Унїї зависить від конференциї з Колом польским і від ухвали социялїстичного клюбу. Не виключена річ, що на переставленє дневного порядку на користь службової прагматики згодить ся цїла палата. На кождий случай закритє ческої школи в Дільній Посторні дуже заострило ситуацию.

Ческа часопись „Čas“ пише, що положенє бар. Бінерта в теперішній хвили некористне, однак і славяньска Унїя не находить ся в сьвітлім положеню внаслідок письменної угоди заключеної між пп. Удржалем а Шустершицом, котра вяже свободу рухів Унїї. Після тої угоди спільна тактика без попередного порозуміня не може бути змінена, при реконструкциї кабінету Чехи і Словінцї мусять поступати солїдарно, а вкінци єсть услівє що до евентуальних нових виборів. „Čas“ виказує шкоди, які випливають з тої угоди для Чехів.

„Korresp. Austria“, обговорюючи справу іменованя нїмецкого мінїстра земляка, вказує, що нїмецкі сторонництва, сполучені в народнім нїмецкім союзі, числять 76 послів, між тим як сторонництво християньско-суспільне має 96 послів. Супротив того хибний є погляд сторонництв союза, після котрого іменованє того мінїстра зависїло би від них. Християньскі суспільники заберуть ще в тій справі голос і постарають ся, аби бар. Бінерт числив ся з ними.

Льондоньскі політичні круги займають ся від кількох днів дуже живо сензацийним відкритєм, яке пояснює вправдї лиш кілька історичних подробиць з ірляндского руху з перед двацятьох кількох лїт, але мимо того не єсть оно без значіня з огляду на ділаючі особи і на теперішну ірляндску партию, яка в теперішнім анґлїйскім парляменті має таке значінє. Ті подробиці відносять ся до того часу, коли на чолї парляментарної ірляндскої партиї стояв Парнель, а Ірляндия стояла перед революциєю. В маю 1882 р. мінїстер для Ірляндиї в кабінетї Ґледстона льорд Кавендіш і приватний єго секретар Бурке були убиті Феніянами, ірляндскими заговірниками. Наслїдком того був час найострійшого переслїдуваня і процесів, але вже по кількох лїтах, а іменно 1886 р. для рішучої розвязки ірляндского питаня не вагував ся Ґледстон виступити з проектом автономії Ірляндиї або т. зв. „гомруль“.

Той проект викликав незвичайне заворушенє в Анґлїї і наглий та великий упадок лїберального сторонництва, витрутив з єго рук власть і забезпечив на довгі лїта панованє новій партиї унионістів, зложеній з консерватистів і з тої части лїбералів, які сейчас відорвали ся від Ґледстона. По відкиненю „гомруля“ підняли унионісти і їх праса завзяту борбу против народного ірляндского руху. Перед в тій борбі вела часопись „Times“ в статях під заголовком „Парнелїзм і злочин“, котрі викликали величезне вражінє в цїлій Анґлїї. В тих статях доказувано, що між Ірляндцями єсть дїйстно заговір, котрий має на меті поваленє анґлїйского пановання в Ірляндиї і що з тим рухом звязана діяльність Парнеля і єго партиї. В той спосіб напятновано Парнеля як зрадника державного, а ірляндску партию як партию революцийну. Парнель не звертав спершу на то уваги, аж вкінци в роцї 1887 оповістив „Times“ лист з власноручним підпи-

ДО НЕБА.

З фіньского — Оттона Туомі.

Подорожуючи в найглубших місцях краю, менї прийшло ся раз шукати захисту від зливи в невеличкім відокремленім хуторі. Я увійшов в хату. Від хмар, що закривали небо, в нїй було так темно, що я якийсь час не міг нічого розрізнити і судячи по тишинї, що в нїй панувала, думав, що нема нікого. Але придивившись, я нараз запримітив в куті комнати поза столом щось дивне. Предмет був подібний до людскої голови, але був два рази більший і особливо калїкуватий: в горі широкий і увінчаний кучмою кудлатого волося, в долину нараз звужав ся в формі перевернeного дзвона.

Я здрігнув ся. Я був в пустинних місцях, де люди не надаремно забобонні. Там трафляє ся, що дїтий заплоджують чортови, там вірять у відміну породжених самим дїдьком і єго чарами. Менї здавало ся в пітьмі, що передо мною якраз таке неприродне єство з самою тільки людскою головою. Алє я запанував над своєю уявою, повісив свій мокрий плащ на гачок і аж тоді підійшов близше до стола, щоби придивити ся лїпше до того дивного предмета.

Так, се було людске єство. Але яке!

Величезна калїкувата голова була причіплена до худого малого тіла, що було би за мале навіть для осьмилїтної дитини. До того ще і спина була викривлена великим горбом; неймовірно тонкі руки з дуже довгими пальцями були неприродно вивернені долонями на верх; одна нога була також викручена стопою майже назад. Але лице було дитиняче, не дуже калїкувате і лише сильно в долину витягнене; тільки мутні без житя очи завертали страшно і дивили ся просто на мене. Калїка сидів на лавці за столом і мав на собі тільки замащену сорочку. Не дуже приємно було лишатись самому з тою людиною.

— Чи не чужий тут? — нараз запитав він.

Я здрігнув ся. Я чомусь не сподївав ся, що калїка може говорити, але прислухавшись до єго мягкого дитячого голосу, я вскорі заспокоїв ся.

— Так, я тут чужий — відповів я.

— Видно чужого захопила на дорозі злива?

— Так, трохи змочило. Ти мабуть дитина тутешної родини?

— Так оно і є! Я наймолодший. Всїх нас шестеро: Хейкі, Юнну, Яфот, Стіна.... Чекай но, хтож іде порядком після Стіни? Якось я забув.... Але як Стіна верне ся з сінокосу, ми єї запитаємо. Я послїдний з черги, значить наймолодший. Тому мене люблять найбільше з усіх: батько і мати, братя і сестра — всї мене люблять. Менї позваляють спати з батьком і мамою в коморі за сінями, иншим сего не позволять. Раз навіть батько брав мене з собою до міста на ярмарок і там менї дали цїлу купу медівників і оріхів.

— А чи не возив тебе батько до доктора?

— Возив, саме того року возив.

— А що сказав доктор?

— Він тільки постукав мою голову і сказав батькови, що з тої штуки нічо доброго не буде...

Я перервав випитуванє, боячись, щоб не зробити єму прикрости, але він сам зачав розповідати про свої хороби і усьміхав ся при тім з дитячою байдужностию.

— У мене, бачиш, така велика голова, що навіть батькова кучма не залізе — пояснив він. — Крім того моя голова тверда, як дерево. Постукай, то сам переконаєш ся.

— Я можу повірити й так.

— От я постукаю головою до стіни, то й почуєш, яка то моя голова.

І він з розмахом стукнув головою о стіну так, що задуднїла. Я порадив єму не робити таких досьвідів і дивив ся на него зі співчутєм. Він мовчав якийсь час, водячи мертвими очима навколо себе. Потім він нагло засьміяв ся.

— А ти мабуть і не помічаєш, що я слїпий? — сказав він. — Я зовсім нічого не бачу, не бачу й тебе. Давнїйше я був видючий, але се було давно...

— Чи не здає ся тобі, що було веселїйше, як ти міг бачити?

— А певно було веселїйше! — скрикнув він. — Я міг бачити тоді нашого коня. Сего коня ми зовемо „кіпока“, він має білу голову. Дуже сердитий кінь, але бігає найскорше з усіх. Тепер мене иноді возять на нїм, але я

сом Парнеля, в котрім він годить ся на убите льорда Кавендіша і Буркого. Установлено тоді комісию парляментарну для розслідженя справи, котра однак нічого не викрила, аж вкінци в р. 1890 якийсь авантурник Піґот, котрий признав ся, що то він сфальшував той лист і продав его „Times-ови“. Супротив того зізнаня, Парнеля увільнено, а „Times“ заплатив ему винагороду в висоті 5000 фунтів.

Піґот утік відтак до Іспанії і до послідних днів було тайною, хто писав згаданий лист. Аж перед кількома днями автор листу сам зголосив ся. Єсть ним Андерсон, емеритований високий анґлійский урядник, котрий оповідає тепер спомини з часів своєї служби. Він є Ірляндцем з роду, був директором льондоньскої поліциї в р. 1887 і писав згадані висше статі в „Times-і“ против ірляндского руху, а вкінци написав той лист. Робив він то всьо на поручене тодішного анґлійского правительства і тому та вість викликала в Анґлиї обурене, що правительство такими дорогами підбурювало одну народність против другої. В тій справі мають Ірляндці поставити інтерпеляцию в парляменті.

Новинки.

Львів, дня 13 цьвітня 1910.

— **Іменованя.** Львівский висший суд краєвий іменував ст. офіцияла канцел. в Бібрці Войт. Студзіньского, ведучим книги ґрунтові у Львові.

— **Надане презенти.** Намістництво запрезентувало о. Олександра Яцева, експозита в Голоску, на опорожнену парохію цїсарского надання в Медвежій, дрогобицкого деканата.

— **Князь о. Макс Саский**, брат саского короля, котрий яко гість Є. Е. ВПр. Митрополита гр. Шептицкого перебуває тепер у Львові звиджував минулої неділї велику бурсу Руск. Товариства педаґоґічного при ул. Потоцкого. Загальне вражіне, яке зробила на нім молодїж, будинок і внутрішний устрій бурси, було з кождого згляду знамените. Достойний гість оглядав з правдиво німецкою докладностию і особлившим заінтересованем всї подробиці будови, висказував ся про неї з великим признанем — а бачив він на широкім сьвіті вже неодну бурсу в культурній західній Европі — хвалив питоменности нашого стилю, а щоби ему остав в милій памяти цїлий будинок, оглядав его перед прощанем на віддаль; хвалив чемне поведене питомців бурси і дякував сердечно за відсїване в его честь „Многая літа“. Вкінци, вписавши своє імя в пропамятну книгу, попращав ся з ректором бурси, проф. Адрияновичем, пожелавши ему найкрасших успіхів з так гарно веденої молодїжи. А нашому цїлому народови честь, що своїми жертвами здвиг відповідний для бурси будинок, яким можемо повеличатись навіть перед такими чужинцями.

— **Нагорода за зловлене злодія.** В ночи з 30 на 31 марта 1910 вломили ся злочинцї до каси Уряду податкового в Косові і забрали готівку в квоті 37.742·80 К. Краєва Дирекция скарбу визначила тисяч корон (1000 К) нагороди і 5% від фактично відзысканих гроший для того, хто відкриє вломників. Евентуальний розділ премії застерігає собі краєва Дирекция скарбу. Всякі зажаленя що до сего розділу не будуть допущені.

— **Репертуар руского театру в Чернівцях.** Початок о год. 7½ вечером.

В четвер дня 14 цьвітня с. р. „Филї моря і любови“, траґедия в 5 діях а 8 відслонах Ф. Ґрільпарцера.

В пятницю 15 цьвітня с. р. представлене популярне по знижених цїнах: „Хата за селом“ образ народний зі співами в 5 діях після повісти І. Крашевского.

В суботу 16 цьвітня: гостинний виступ Фільомени Лопатиньскої і А. Гавка в опері Монюшка „Галька“.

В неділю 17 цьвітня по полудни о годинї 3 по знижених до половини цїнах: „Сует“ комедия в 4 діях Карпенка Карого. — Вечером „Кума Марта“ (чародійка) образ з давних часів зі співами і танцями в 5 діях Шпажиньского.

— **Дрібні вісти.** Пос. Тим. Старух вернувши з посольскої обїздки, підчас котрої відбув 12 віч занедужав тяжко і дістав вибуху крови. — В Наварії коло Львова єсть на продаж фільварок з 40 моргами землї, мурований домок з будинками господарскими; може бути також розпарцельований між 3 або 4 господарів. — Львівска поліция арештувала вчера рано коло одної з цеголен недалеко Зеленої рогачки дезертира з 89 пп. Михайла Паньків і віддала его властям войсковим. — Концесию на нову аптику в Снятині одержав маґістер фармациї Ст. Вол. Йос. Піонтек. — В рові при дорозі утопила ся 73-лїтна Аґнія Малько, селянка з Оленциць вертаючи підпита з ярмарку в Чесанові. — В Льондонї жиє якийсь Вілем Джонстон, котрому тепер 106 лїт. Він знав особисто Наполеона І і 95 лїт тому назад служив на тім кораблі, котрий відвозив Наполеона на остров Ельбу.

— **Огонь.** В Гребеннім равского повіта вибух в ночи з 8 на 9 в маєтности кн. Павла Сапіги огонь, котрий знищив 4 стодоли разом з молотарнями, льокомобілю та всякі знаряди господарскі. Шкоду обчисляють на 70.000 К. Огонь, як здогадують ся, був підложений.

— **Із Сколя** доносять: В неділю дня 3 с.м. скільский міщанин Іван Цар підпив собі був трохи, в наслідок чого поліцияни забрали его до „маґістрату“. Що там між ними відтак настало поки що не знати, досить, що поліцияни так тяжко побили Цара, що провалили єму голову і він ще того самого вечера помер. Виновники сидять вже в арештї. Цар був вдівцем і полишив 3 сиріт, котрими тепер буде мусїла заопікувати ся скільска громада.

— **Обікража еміґранта у ваґонї.** Вчера рано зголосив ся в поліцийній експозитурі на львівскім дворци зелізничім селянин з Бурдяковець, борщівского повіта, Петро Маковский і донїс, що минулої ночи вкрадено ему в поїздї 3000 кор. Маковский продав господарство і вибирав ся з жінкою і двома доньками до Америки. Онодги вечером виїхав поїздом до Кракова. В дорозї межи Перемишлем а Ярославом завів з ним розмову якийсь мужчина, а довідавшись, що їде до Америки і має при собі значнійші гроші, постановив его обікрасти. В хвили, коли родина Маковского спала у ваґонї, незнакомий закурив циґаро з опіюмом і заманорочив ним Маковского так, що він заснув твердим сном. Злодій розіпняв на нїм тоді одїне, а знайшовши на грудех шкіряний мішочок з грішми, розрізав его і вийняв з него 3000 кор., а відтак висїв на найблизшій стациї і щез. Нещасливий селянин пробудив ся в Ярославі і наробив крику. На стациї заняли ся ним і вислали телеґраму за злодієм, а Маковского відослали до Львова, звідки шупасом відставлять его до рідного села.

— **З комарняньскої філїї „Просьвіти“.** Дня 29 марта с. р. відбували ся в Комарнї загальні збори філїї „Просьвіти“, котрої діяльність розтягає ся на рудецкий повіт. Зрана о 8-ій

вже его не бачу! Зате менї дали дзвіночок від его хомута. Ось він... Чуєш, як гарно дзвонить? Клїнґ-кі-лї! Хиба не гарно?

— Гарно.

Хтось увійшов з сїний. Хлопчик послухав і спитав:

— Чи то ти Стіна?

— Я.

— Диви, тут є чужий. Він сидить тут коло мене на лавці. Ага, так що то я говорив? Я мав перше лїпший дзвінок, ще лїпший як той. Скажи менї, чужий, чому они так приємно бренчать?

Я пояснив єму уряджене дзвінка.

— Чуєш, Стіна? В дзвінку є невеличка кулька; то она рухає ся в серединї. І як гарно дзвонить! Тамтой дзвінок повісили тепер коникови на шию.

Знов він якийсь час сидів мовчки. Єго лице виявляло скору зміну почувань. Я був цїкавий довідатись, кілько єму лїт.

— Єму всего тільки тринайцять лїт — сказала Стіна.

— Правда! — згодив ся хлопець. — Менї було вісїм лїт, коли я ослїп... А тепер принесу показати тобі наші дзвінки. Хочеш, чужий?

І не чекаючи відповіди, він зсунув ся з лавки на землю, при чім обнажили ся его цїлком зісохлі ноги. Показало ся, що він не міг ходити а лазив, як піврічна дитина. І недалеко він залїз. Єго нараз вхопили корчі, викрутило єму руки і він упав на взнак, голосно ударивши головою і горбом до підлоги. З затисненими зубами він кидав ся на земли і жалїбно стогнав. На поміч єму прибігла сестра і стала притримувати его, доки тревав пароксизм.

— Отак то — заговорила она, коли корчі у хлопця минули — до цїлого того лиха на него ще від часу до часу кидає ся чорт. Їздить на нїм бідним як на кони...

І она старанно обтирала плахтиною піну, що виступила на устах хлопця. Хлопець прочуняв ся, але був такий змучений пароксизмом, що ще якийсь час пролежав на земли.

— Піднеси мене, Стіна, і посади на лавку! — попросив він слабим голосом.

— Зараз, зараз, дитино. От так! На лавці буде тобі лїпше.

Він довго сидів на лавці, звісивши безсильно ноги і по лици его було видно, що він старав ся щось собі пригадати.

— Ага, так — пригадав він собі. — Чужий ще є?

— Так, я тут.

— Ти бачив, як нечистий їздив на менї? Як він ударив моєю головою до землї — страх!

— Хиба тебе не боліло?

— Я не памятаю! Він кидає ся на мене з тамтого кута — такий чорний — страшний і кидає мене на землю... А потім я нічого не памятаю.

Я не знав, що сказати. Менї було тяжко на души, і глубоке співчутє стискало менї серце. А на дворі дощ ще більшав і лив як з ведра. Подекуди зачало навіть протїкати через стару стїну до хати. Чути було гуркіт грому. Хлопець послухав і сказав:

— Яка злива, та ще з громами! Се Бог загнївав ся і післав на бідних людий дощ в самі сїнокоси. А всеж таки Бог дуже добрий і милосердний. Він би простив косарям їх провину, але се вже така установа, що зимою мають бути завирухи, а лїтом бурі і зливи. Бог дуже, дуже добрий.

— Ти звідки се знаєш?

— Мама говорила. Она говорила також, що я як умру, то Бог возьме мене до себе до неба.

— А хиба ти хочеш умерти?

— Ще й як! Яж піду до неба! Там Бог виправить менї голову і дасть нові, сильні ноги, там нечистий не буде мене мучити. Я маю два пенії в моїй скарбонці. Я їх пожертвую Богу...

В тих бідних місцях навіть для него гроші були найлїпшим зі всего, що він знав. Відходячи я положив єму в руку гріш. Він цїлий задрожав з радости, коли своїми довгими слабими пальцями намацав срібло. Єго лице виявляло при тім велике одушевленє і він був такий зворушений, що не міг сказати анї слова.

Я вийшов, але зараз мусїв вернути за своєю палицею, що забув в кутї.

Хлопець крутив як і перше гріш в пальцях і думаючи, що то увійшов хтось з его родини, зачав розповідати радістним голосом:

— Хейкі, слухай... Менї дали гроший! Се менї дав чужий чоловік, що перечікував у нас бурю. І я нікому не дам сеї монети. Я єї дам Богу, коли він возьме мене до неба... Коли мене більше не буде мучити нечистий... І коли...

Я вийшов зовсїм зворушений і в души забажав, аби нещасна дитина як найскорше пішла до неба, де їй Бог направить голову і дасть нові міцні ноги, і де нечистий не буде єї мучити.

год. відбуло ся богослужене за бл. п. Михайла Малецкого, бувшого властителя більшої посілости в Угерцях. Відтак о 10 год. розпочались збори при участи 300 осіб з цілого рудецкого повіта і делегата головного виділу „Просьвіти" у Львові дра М. Коцюби. Збори відкрив голова пос. о. Ст. Онишкевич, присьвячуючи теплу згадку бл. п. М. Малецкому, який леґував свій чверть міліоновий маєток на тов. „Просьвіта" у Львові та на инші народні цілі. На предсідателя зборів предложено дра Тому Печерского, адвоката в Комарні, що збори через акламацию приняли. На секретаря зборів покликано Осипа Утриска, правника. В тій хвили явив ся на сали др. М. Коцюба, якого збори овацийно привитали. Предсідатель уділив голосу делеґатови, а він короткими та щирими словами повитав збір іменем головного виділу. Відтак забрав слово секретар виділу філії „Просьвіти" о. В. Петрик та зложив звіт з діяльности філії за р. 1909. Зі звіту довідуємось ось що: Заходом філії придбано за суму 6000 кор. дім в Рудках, який філія відпродала відтак тов. „Народний Дім" в Рудках, яке заразом стає осередком житя Русинів суд. пов. Рудки. Другим ділом філії було засноване молочарень в повіті. Найгарнійше розвиває ся молочарня в Горожані великій, котрою ревно займає ся ст. прав Дмитро Стецишин. Молочарня ся має гарну будучність перед собою, бо вже набула відповідний для молочарні дім. Лише що увійшла в житє молочарня в Голодівці. Також робить Філія заходи коло заснованя молочарні в Купновичах. Третою важною справою, якою Виділ займав ся, се орґанізация сокільства в повіті. На прошенє головного Виділу „Сокола" зі Львова засновано в послідним році 16 гнізд пожарн. соколів. Виділ заняв ся обісланем вистави в Стрию. Заходом єго рудецкий повіт був гарно репрезентований, заняв ся на прошенє Тов. наук. ім. Шевченка у Львові збіркою на памятник Шевченка в Києві. Заходом Філії утворено сего року приватний курс ґімназияльний, з якого на разі користає немного, бо несповна 10 учеників і ученики — се сини міщан Комарна. Провадять курс п. Ю. Геврич і Ос. Утриско. Відтак звернув бесідник увагу на рух просьвітний по читальнях. Виділ приняв на люстратора читалень п. Івана Роздольского з Тисьмениці, який як слід сповняв свою задачу. Крім того висилав Виділ своїх делеґатів на загальні збори по читальнях з відповідними рефератами. Членів головн. тов. „Просьвіта у Львові є в повіті 307. Філія має також дім, вартости 8000 К, в якім містить ся селяньска бурса. В послідним році було в бурсї 11 хлопців При тім заохочував бесідник присутних селян, щоб більше слали своїх дітий у школу. — Філія посідає також шкілку овочеву, вартости 1000 К. Згадав ще бесідник про щедру жертволюбивість тов. задаткового в Комарні на просьвітні цілі.

Опісля приступлено до вибору виділу філії і вибрано одноголосно членами виділу: др. Тому Печерского, о. Айталя Ковальского, декана о. В. Петрика, Дм. Ольхового, Ол. Пеленьского, Гр. Тершаковця, Ів. Савицкого; — заступниками виділових: о. Ст. Онишкевича, о. Як. Косоноцкого і о. Сим. Кульчицкого. — По зборах слідувала роздача премій між членів філії.

— **Шпіґуньства без кінця.** Галичина і Буковина формально засипані російскими шпіґунами. З Черновець доносять, що там арештовано резервового підпоручника Новінеллї'го зі Львова, на котрого львівска поліция звернула увагу черновецкої полиції яко на підозрілого о шпіґуньство в користь Росиї. Новінеллї мав стрітити ся в Чернівцях з перебраними російскими офіцирами, яких оногди арештовано в Новоселици на Буковині. Про се арештоване доносять з Новоселиці: Оногди арештовано тут трох Росиян в хвили, коли хотіли перейти через границю, вертаючи до Росиї. Люди ті, вже перед кількома тиждями, коли приїхали з Росиї, видавали ся буковиньским властям підозрілими і длятого, коли були в Чернівцях, полиция пильно за ними слідила. Сконстатовано, що они обїзджали цілу Буковину в ріжних напрямах, щоби розслідити докладно ріжні сторони а найдовше задержували ся в північній Буковині. Підчас арештованя знайдено у них войскові документи і стверджено, що они російскі офіцири. Запитані, в якій цїли они приїздили, сказали, що хотіли порадити ся лікарів і дещо закупити а при тій нагоді хотіли також оглянути красші сторони Буковини. Коли їх запитано, до яких цілий мають служити рисунки і знимки, які в дорозі поробили, не давали ясних відповідий і почали викручувати ся. Признали лиш, що суть російскими офіцирами і приїхали на Буковину в цивільнім одіню, щоби не звернути на себе уваги. Всїх трох відставлено відтак до Черновець, де тепер сидять в поліцийній вязници. — Розправа проти шпіґуна Івана Новосільцова відбуде ся перед карним трибуналом у Львові дня 22 с. м. Провадити буде радник Янко. — Розправа проти шпіґуна Володимира Добряньского відбуде ся дня 6 мая перед львівским карним трибуналом. Провадити буде радник Шехович.

Телеґрами.

Будапешт 13 цьвітня. Остаточний вислід нової угорскої позички ще не звістний, єсть однак певною річию, що субскрипция переходить півтретя раза квоту позички.

Париж 12 цьвітня. „New York Herald" доносить з Поент а Пітр (на острові Ґваделюп), що в місцевости Віє Абітан арештовано контркандидата дотеперішного посла Ґерольта Рішарда, іменем Реділь, дальше ґенер. радника Фінеза і дневникаря Клєра з причини підбурюваня ворохобні. Арештоване то викликало серед жителів величезне обурене. Прийшло до кровавої стички. Богато осіб зранено. Секретаря бурмістра зранено на смерть трома вистрілами в груди.

Петербург 13 цьвітня. Міністер просьвіти вніс в думі предложенє, котре признає женщинам, котрі скінчили в Росиї або за границею висші школи, право здаваня університетских іспитів, а даючих їм рівні права до фахів наукових і урядів учительских, які мають кандидати мужчини.

Константинополь 13 цьвітня. Проводир молодотурецкої партиї заявив в палаті послів, що 5 послів, котрі з причини непорозуміня заповіли своє виступленє з партиї, тепер по одержаню вияснення беруть знову участь в нарадах партиї.

Константинополь 13 цьвітня. Після депеші команданта 3 корпуса 9 проводирів ворохобників альбаньских піддало ся безусловно. Инші піддадуть ся нині. Ворохобники видали здобуту пушку і 7 зловлених вояків. Головний командант Шефкет Турґот-паша відїхав до Адріянополя, звідки з 4-ма баталїонами і двома компаніями заосмотреними в машинові карабіни піде до північної Альбанії.

Тебріс 13 цьвітня. Межи містами Тебріс і Джульфа, віддаленими від себе о 125 верст заведено вчера рух автомобільний.

Фльоренция 13 цьвітня. Прибув тут російский міністер справ заграничних Ізвольский.

Пекін 13 цьвітня. Вчера арештовано тут якогось мужчину, підозрілого о намірений замах на князя-реґента. 2000 тайних аґентів полиції прибуло до Пекіну. Готелі одержали приказ, щоби предкладали що дня спис проїзжих.

Ню-Йорк 13 цьвітня. З Фербанк доносять, що виправа дійшла до дня 3. цьвітня аж до гори Мек Кінлія, але не знайшла в дорозі ніяких слідів якоїсь виправи Кука.

Цїна збіжа У Львові.

дня 12-го цьвітня:

Цїна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	12·50	до	12·70
Жито	8·10	„	8·30
Овес	7·—	„	7·30
Ячмінь пашний	6·—	„	6·50
Ячмінь броварний	—·—	„	—·—
Ріпак	—·—	„	—·—
Льнянка	—·—	„	—·—
Горох до вареня	9·—	„	13·—
Вика	6·20	„	6·50
Бобик	6·50	„	6·80
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	60·—	„	70·—
Конюшина біла	65·—	„	80·—
Конюшина шведска	75·—	„	85·—
Тимотка	22·—	„	25·—

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).